

Sygn. akt IX Ca 862/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 października 2016 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie IX Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Beata Grzybek
-----------------	-------------------

po rozpoznaniu w dniu 12 października 2016 r. w Olsztynie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) 1 Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego z siedzibą w G.

przeciwko J. B.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda od wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Olsztynie I Wydział Cywilny z dnia 12 maja 2016 r., sygn. akt I C 1061/16 upr.,

oddala apelację.

SSO Beata Grzybek

Sygn. akt IX Ca 862/16

UZASADNIENIE

Powód (...) 1 Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w G. wniósł o zasądzenie od pozwanego J. B. na swoją rzecz kwoty 6.454,11 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 5.015,16 zł od dnia 25 października 2013 r. do dnia zapłaty, od kwoty 688,74 zł od dnia 17 marca 2016 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 750,21 zł od dnia 17 marca 2016 r., a nadto zasądzenie od pozwanego kosztów procesu.

W uzasadnieniu wskazał, że dochodzona kwota stanowi wierzytelność nabytą od (...) S.A. z tytułu umowy o kartę kredytową, z której nie wywiązał się pozwany.

Pozwany J. B. nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę, nie żądał przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności oraz nie złożył w sprawie wyjaśnień ustnie lub na piśmie.

Wyrokiem zaocznym dnia 12 maja 2016 r. Sąd Rejonowy w Olsztynie oddalił powództwo.

Podstawę tego rozstrzygnięcia stanowiły następujące ustalenia faktyczne. Bank (...) S.A. we W. w dniu 14 stycznia 2013 r. wystawił przeciwko pozwanemu bankowy tytuł egzekucyjny na kwotę 6.332,86 zł, który został w dniu 13 września 2010 r. opatrzony sądową klauzulą wykonalności.

W dniu 24 października 2013r. Bank (...) S.A. we W. zawarł z powodem umowę sprzedaży wierzytelności, na mocy której powód miał nabyć od Banku wskazane w załączniku do tej umowy wierzytelności, pod warunkiem uiszczenia ceny za sprzedawane wierzytelności.

Powód przedłożył pismo o nazwie „Zawiadomienie o zmianie wierzyciela” oraz „Wezwanie do zapłaty”.

W ocenie Sądu Rejonowego powód nie wykazał by skutecznie nabył wskazaną wierzytelność od pierwotnego wierzyciela, gdyż przedstawiona przez powoda umowa zawierała warunek zapłaty ceny co nie zostało przez powoda udowodnione.

Powód w apelacji zarzucił wyrokowi naruszenie prawa procesowego, które miało istotny wpływ na treść wyroku, tj. art. 233 § 1 k.p.c., art. 232 k.p.c., art. 227 k.p.c., art. 229 k.p.c. i art. 231 k.p.c. przez nierozważenie wszechstronne zebranego w sprawie materiału dowodowego i dokonanie w związku z tym błędnych ustaleń faktycznych opartych na wnioskach sprzecznych z zasadami doświadczenia życiowego oraz prawidłami logiki, a w szczególności:

- zakwestionowanie przekazania powodowi dokumentacji związanej z roszczeniem opisanym pozwem przez wierzyciela pierwotnego - Bank (...) S.A., mimo braku podstaw faktycznych do przyjęcia takiego

wniosku,

- wynikające z powyższego założenia nieuwzględnienie wykonania cesji przez bank jako okoliczności potwierdzającej w sposób oczywisty wolę stron umowy przeniesienia wierzytelności na Powoda,

- brak rozróżnienia zakresu i skutków zamieszonych w jednym dokumencie umów: a) sprzedaży wierzytelności i b) umowy cesji, powodujące

zakwestionowanie skuteczności przeniesienia wierzytelności wobec rzekomego braku możliwości poznania treści kontraktu wobec utajnienia przez Powoda (stanowiącej tajemnicę przedsiębiorstwa) części umowy dotyczącej ceny nabycia i technicznych kwestii przeprowadzenia działań operacyjnych zmierzających do zmigrowania znacznej ilości danych przekazanych przez wierzyciela pierwotnego,

- uznanie, iż zapłata ceny za zakupioną wierzytelność jako okoliczność potwierdzająca wykonanie cesji wymaga dowodu bezpośredniego, mimo istnienia wiarygodnych i wystarczających dowodów zrealizowania kontraktu przedstawionych przez Powoda, przy jednoczesnym braku przekonującego wskazania w uzasadnieniu wyroku istotności takiego dowodu w kontekście art. 227 k.p.c., jego proporcjonalności do kontekstu sprawy i wyłączności w celu ustalenia badanej okoliczności w kontekście implikacji logicznych wynikających z natury umowy cesji (nie sprzedaży).

Wskazując na powyższe zarzuty powód wniósł o zmianę wyroku i orzeczenie zgodnie z żądaniem pozwu oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu według norm przepisanych ewentualnie wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Zgodnie z art. 378 § 1 k.p.c. sąd drugiej instancji rozpoznaje sprawę w granicach apelacji, pod uwagę biorąc z urzędu nieważność postępowania. Z kolei zgodnie z art. 505⁹ § 1 k.p.c. apelację w postępowaniu uproszczonym można oprzeć na zarzutach naruszenia prawa materialnego przez jego błędną wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie oraz naruszenie prawa procesowego mogącego mieć wpływ na treść orzeczenia. Za taki zarzut nie można uznać zarzutu naruszenia art. 233 § 1, art. 232, art. 227, art. 229 i art. 231 k.p.c., który de facto jest zarzutem błędnego ustalenia przez Sąd pierwszej instancji stanu faktycznego w przedmiotowej sprawie. Powód polemizuje bowiem z ustaleniami faktycznymi oraz oceną dowodów, stawiając tym samym w istocie zarzut o błędnych ustaleniach

faktycznych. Tymczasem w postępowaniu uproszczonym z uwagi na ograniczenia kognicji Sądu odwoławczego oraz katalog zarzutów apelacyjnych, nie są skuteczne zarzuty, które dotyczą ustalenia faktów lub oceny dowodów. Wyjątek stanowi sytuacja, gdy wraz z takim zarzutem następuje powołanie się na nowe fakty i dowody, których strona nie mogła powołać w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji. Jak stanowi art. 505¹¹ § 2 k.p.c. sąd odwoławczy przeprowadza postępowanie dowodowe jedynie, gdy apelację oparto na późniejszym wykryciu nowych faktów lub dowodów, z których strona nie mogła skorzystać w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji. Oznacza to, że sąd odwoławczy w postępowaniu uproszczonym jest jedynie sądem prawa, o ile nie zachodzi przypadek z art. 505¹¹ § 2 k.p.c.

Z powyższych względów zarzuty powoda, w których polemizuje z oceną dowodów oraz ustaleniami faktycznymi Sądu pierwszej instancji nie mogą być skuteczne w niniejszym postępowaniu, zwłaszcza, że nie przedstawiono żadnych okoliczności i dowodów, których istnienie wykryto dopiero po wydaniu zaskarżonego orzeczenia.

Wobec powyższego stanowiska tylko na marginesie można dodać, że przedłożona przez powoda umowa przelewu wierzytelności nie dawała podstaw do przyjęcia, że doszło do skutecznej cesji wierzytelności przysługującej pierwotnego wierzycielowi wobec pozwanego J. B.. Trafnie zauważył Sąd Rejonowy, iż umowa ta miała charakter warunkowy, a powód nie wykazał spełnienia tego warunku. Ponadto wykaz oznaczony „strona 74/360” nie zawiera danych, które pozwalają na jednoznaczne powiązanie umowy, z której powód wywodzi wierzytelność wobec pozwanego, z wierzytelnością, która miała być przedmiotem zbycia. Wprawdzie powód wyjaśnił w piśmie procesowym rozbieżności w numerycznym oznaczeniu wierzytelności lecz w żaden sposób okoliczności tej nie udowodnił.

Wskazać dodatkowo trzeba, iż powód, jako profesjonalista, powinien być świadomy wystąpienia negatywnych konsekwencji procesowych, w przypadku, gdy powołuje mniej dowodów niż tego wymaga materialno-prawna podstawa zgłoszonego roszczenia. Powód jest podmiotem zajmującym się działalnością gospodarczą i ze względu na profesjonalny charakter działalności, posiada mocniejszą pozycję procesową. Ważne jest również to, że rzeczą sądu nie jest zarządzanie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Postępowanie cywilne rządzi się zasadą kontradiktoryjności, w którym obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach zgodnie z art. 3 k.p.c., a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie spoczywa na stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.).

Ponadto, trzeba też zauważyć, że postępowanie uproszczone przed sądem pierwszej instancji ukierunkowane jest na sprawne rozpoznanie i rozstrzygnięcie sprawy. Jedną z gwarancji szybkiego przebiegu procesu jest zapewnienie koncentracji materiału dowodowego. Należy przy tym przypomnieć, że w procesie cywilnym zgodnie z powołaną zasadą kontradiktoryjności sąd powinien ograniczyć się do przeprowadzenia dowodów zgłoszonych przez strony, a nie je w tym zastępować.

Podsumowując, ponieważ strona powodowa nie podniosła zarzutów mogących odnieść skutek w postępowaniu odwoławczym, a Sąd odwoławczy nie dopatrył się nieważności postępowania, ani naruszeń prawa materialnego, które powinien wziąć pod uwagę z urzędu, apelacja podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

Beata Grzybek